

Μια συνάντηση

*Η Αρετή ως εδιάβασε του Πόθου τα γραμμένα,
τοη λέγει μ' αναστεναμούς. «Ιντα μου λέγεις, Νένα;
Εκείνον οπού εγύρευγα, κι ουδ' ηύρισκα ποτέ μου,
αφνίδια κι ανεπόλπιστα σήμερον ήλαχέ μου.
Και τα τραγούδια κ' οι σκοποί, και της αντρειάς η χάρη,
είν' εκείνον οπού μέλλεται γυναίκα να με πάρει.
Οι λογισμοί ελαφρύναστι, κ' ήπαψε η παιδωμή μου,
οπού μου φαίνουντο ώς εδά πως ζωντανή δεν ήμουν».*

(A1437-1444)

«Συνάντησα» τον Ερωτόκριτο στη μουσική παράσταση «Μουσικές στα ίχνη του Ελ Γκρέκο. Κρήτη-Βενετία-Τολέδο», μια συναυλία στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών (27 Νοεμβρίου 2014) αφιερωμένη στα 400 χρόνια από τον θάνατο του Δομήνικου Θεοτοκόπουλου στη συναυλία αυτή ιχνηλατήθηκε μουσικά το ταξίδι του από τη μεταβυζαντινή Κρήτη στη Βενετία της Αναγέννησης και στο Τολέδο. Εκεί, μέσα σ' ένα πολυδιάστατο ηχητικό πίνακα, που αναπαριστούσε το μουσικό περιβάλλον της εποχής και των τόπων όπου έζησε και ζωγράφισε ο μεγάλος Κρητικός, δεσπόζουσα θέση κατέλαβε εικότως και ο Ερωτόκριτος, ως εμβληματικό έργο της κρητικής αλλά και της εν γένει νεοελληνικής λογοτεχνίας.

*Η Νένα τότες κλαίγοντας λέγει στην Αρετούσα:
«Ιντά 'ναι τούτα τ' άφαντα τ' αφτιά μου που σ' ακούσα;
Γιατί ηύρες γράμμα και χαρτιά και λόγια της αγάπης,
ζιμιό σ' επήρεν η χαρά και τόσα επαρατράπης;
Συμπάθιο πρώτα σου ζητώ, κερά και θυγατέρα,
ωσάν αφορμαρά μιλείς ετούτη την ημέρα.
Ιντα μεγάλον ήτονε αν ηύρες εις τ' αρμάρι
τραγούδια κι ο Ρωτόκριτος κατέχει και ριμάρει;*

Γη και ποθές τα γροίκησε κι αυτός ωσάν κ' εσένα,
 κι αρέσασί του κ' εκεινού, κ' έχει τα επά γραμμένα
 κι ωσάν τα ρέχτηκες κ' εσύ, τα ρέχτηκε κ' ετούτος·
 μα ανάθεμα το διάφορο, των τραγουδιών το πλούτος!
 Και πόσοι κακορίζικοι, πόσοι φτωχοί ψωριάροι,
 του τραγουδιού έχου μάθηση και του σκοπού έχου χάρη;
 Λογιάζεις κι ο Ρωτόκριτος τα 'καμεν ογιά σένα;
 Ωσά θωρά, πλιο δε γροικάς λογαριασμό κανένα.
 Και πότες ο Ρωτόκριτος ήρθε να δει το ρήγα;
 Μόνον αργά και πάρωρα και να σταθεί και λίγα.
 Και πότ' εστράφη να σε δει και να σ' αναντρανίσει;
 γη πότες αποκότησε λόγο να σου μιλήσει;
 'Ενας, παιδί μου, οπ' αγαπά, ολημερνίς συχνιάζει
 και να θωρεί ταχιά κι αργά την κόρη δε σκολάζει·
 κ' ετούτος, μέρες και καιρούς είναι που δεν εφάνη:
 άλλες δουλειές γυρεύγει αυτός, κερά μου, κι άλλα κάνει.
 Βάλε εκεί που 'βρες τα χαρτιά κι αυτό το ξένο πράμα·
 μη θες να δείξεις κάμωμα οπ' άλλες δεν εκάμα».

(A1461-1486)

Ερμηνεία εκλογής στίχων του Ερωτόκριτου επισφράγισε, ως διθυραμβική μουσική κατακλείδα, τη συναυλία· αυτή η ερμηνεία, συμβατή με την προφορική κρητική παράδοση, επιχειρήθηκε κατά μιαν άκρως αξιοσημείωτη καλλιτεχνική σύμπραξη, στην οποία μας είχε συγκαλέσει το συγκρότημα «*En Xordais*» και το *Ensemble Constantinople*, όπου Ιταλοί και Ιρανοκαναδοί καλλιτέχνες συνέπραξαν με τον διεθνούς φήμης Ιταλό τενόρο Marco Beasley, την Καναδή σοπράνο Suzie Leblanc και τη Μαρία Φαραντούρη.

Η Αρετούσα δε μιλεί, μα εγύρευγε στ' αρμάρι,
 για να 'βρει κι άλλο τίβοτοι το σ' αγάπης, να το πάρει·
 κ' εις τ' αρμαριού την άνοιξη τη δεύτερην ευρίσκει
 πράμ' ακριβό που το σ' ήπεψεν ο Έρωτας κανίσκι:
 σγουραφιστή ηύρηκεν εκεί κ' είδε τη στόρησή τοη,
 πράμα 'τονε που επλήθυνε πολλά την παιδωμή τοη.
 'Ητον εκείνη η σγουραφιά με μαστοριά μεγάλη,
 οπού δεν εξεχώριζες τη μιαν από την άλλη:

με τόση πιδεξότητα την είχε καμωμένη,
οπού ίδια σα τη ζωντανήν ήτο η σγουραφισμένη·
εφαίνετό σου και γελά κ' ήθελε να μιλήσει,
κ' η τέχνη σ' έτοιο κάμωμα ενίκησε τη φύση.
Κιανείς δεν την εκάτεχε τη σγουραφιάν εκείνη,
γιατί από του Ρωτόκριτου τα ίδια χέρια εγίνη·
κι ουδέ στον τόπο που 'τονε άνθρωπος δεν εμπήκε
κι ουδέ για να στραφεί να δει κιανένα δεν αφήκε.
Σ' ψιλό πανίν η σγουραφιά ήτονε καμωμένη,
στην άνοιξη τη δεύτερη την είχε φυλαμένη,
κι ως το 'πιασε στη χέρα της, ζιμιό το ξετυλίσσει
κ' εφάνιστη τση κ' ήστραψε η Ανατολή κ' η Δύση
και μες στα μάτια τση 'δωκε φωτιά κι αστροπελέκι
κι ωσά βουβή κι ωσάν τυφλή κι ωσάν το λίθο στέκει.
Έτσι καμπόσο καρτερεί κι απόκει αναντρανίζει,
την πρόσοψή τση σπλαχνικά στη Νένα τση γυρίζει.

(A1487-1510)

Με τον υπό τη διεύθυνσή μου χορό Ψαλτών «Οι Μαΐστορες της Ψαλτικής Τέχνης» ερμηνεύσαμε, αντιφωνικά με τους παραπάνω καλλιτέχνες, απόσπασμα από τον Ερωτόκριτο, που επισυνάπτεται εδώ όπως το κατέγραψα τότε στη βυζαντινή σημειογραφία· αυτή η καταγραφή προσφέρεται τώρα αρμοδίως προς δημοσίευση, ως ελάχιστη συμβολή στην ανά χείρας πολυσυλλεκτική αναφορά στο έπος του Βιτσέντζου Κορνάρου.

Λέγει τση: «Νένα, ίντ' άλλο πλιο σημάδι θε να δούμε;
Σφαλτά επροπάτου και τυφλά, μα εδά κατέχω που 'μαι·
τα κρύβουντα εφανήκανε, τα γύρευα ευρεθήκα·
κ' εις παίδα μεγαλύτερη κ' εις έγνοια νιαν εμπήκα·
το πράμα εβεβαιώθηκε, καλό θεμέλιον έχω,
εκείνος οπού μ' αγαπά, ποιος είναι τον κατέχω.
Εις τα τραγούδια μου 'βρισκεις λογαριασμό κιανένα,
μα σ' τούτο που θωρείς εδά, ίντα μου βρίσκεις, νένα;
Ίντα αφορμή τον ήφερεν εμέ να σγουραφίσει
κ' ίντα 'ν' κ' εφύλαγέ με επά, δίχως να μ' αγαπήσει;

Ἐρωτόκριτος

Καπηλοφάρη Αχιλλέας Γ. Χαλδεάκη
(Αθήνα, 17 Νοεμβρίου 2014)

Τίχος ἢ Πά

The image shows six strophes of a Greek hymn, each with its corresponding musical notation. The notation consists of vertical stems with horizontal strokes indicating pitch and rhythm. The lyrics are written below the notation in a cursive hand.

1. Ε γα τη σε ζου ρα φι σα η βη λα κτη καρ δια
μου α σι

2. α μα και μι το α μα μισ η μη ζου ρα φια
μου α σι

3. και ποια με α μα της καρ διας μα ζου ρα φια τε λειώ
ση α σι

4. και η τη ο μαρ φη πολ λα και δι μπο ρι τα λω
ση α σι

5. ποσ τε και σαρ χι. ζου τη τη και τη λω μα δι
χι α σι

6. και ποιος τα και μη ζου ρα φια μπλιο σας μα και τε χι

Φροσύνη μου, Φροσύνη μου, ἀφις τα παραμύθια,
σαν τη γνωρίζεις, πε τηνε σήμερο την αλήθεια.
Αυτόνος θε να χάνεται στον πόθον ογιά μένα,
τα ειδα το φανερώνουσι και τα χω γροικημένα.
Θωρεύεις με πόση μαστοριά και τέχνην ήκαμέ με;
Πιάσ' ξόμπλιασε τη σγουραφιά κι απόκει στράφου δέ με,
και δε θες εύρεις διαφοράν από τη μια ώς την άλλη.
Λόγιασε τέχνη κι αρετή και μαστοριά μεγάλη!
Πε μου, ποια χάρη βρίσκεται και να μηδέν την έχει,
ποιος άλλος εγεννήθηκε να ξεύρει τα κατέχει;»

(A1511-1530)

Πιάνει φυλάσσει το ζιμιό τη σγουραφιάν εκείνη,
και τα χαρτιά των τραγουδιώ, κλέφτρα του πόθου εγίνη,
κ' επάφασιν οι λογισμοί οι πρώτοι, κ' ήρθαν άλλοι,
θεμελιωμένοι πλιά βαθιά και πλιότερα μεγάλοι.

(A1531-4)

